

Vihar után

A felázott földet néztem
az előkertben, s az elnehezült
rózsaágakat. Egy férfi és egy nő
jött az utcán. Kerítés mögül
néztem őket, mint a rab.
Ruhájuk a testükhöz tapadt,

el vannak ázva, boldogok.
A mélyből jöttek elő, és most
mennek vissza a mélybe.
Csigák és giliszták menekültek
a felázott földről a betonszegélyre.
Felizzó cigarettaparázs,

életlen csillagok.
Fénylő, nyálkás vonalak az égen.
Kifújtam a füstöt. Nagy eső volt.
Attól féltem, megfulladok.
Itthon vagyok, nincsen hová
mennem. Nem akarok.

Találkozás

Beszéltem hozzád, de nem figyeltél.
Apád, akit reménytelenül
szeretted, meghalt. Apámból kiszertted.
És most, hogy arra vársz, beszéljek,
hallgatok. Olvadó jéghegy
vagy. Léket kapott hajó vagyok.

Az ütközés pillanata: valós idő.
A többi másféle számítás.
Távolban idegen kikötő.
Olvad és süllyed a világ.

A hajó hamarabb, mint a jéghegy.
Nincs „innen nézve”, nincs „saját valóság”.
Tény. Ahogy születni és halni tény.
A dolgok rendje. A fatörzs
erősebb, mint az ág.
Lombok fölött szitál a fény.